

Arrest

nr. 228 460 van 5 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. LINTERMANS
Zandberg 19
2260 WESTERLO

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 juni 2019 houdende de weigering van verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. LINTERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn.

Op 15 november 2017 dient de verzoekende partij samen met haar echtgenote en hun 6 minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag is gestoeld op de medische situatie van twee van de kinderen.

Op 3 januari 2018 wordt deze aanvraag gegrond verklaard en wordt het gezin gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, waarna de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 12 februari 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 juni 2019, met kennisgeving op 9 juli 2019, weigert de gemachtigde van de bevoegde minister een gunstig gevolg te geven aan dit verzoek tot verlenging. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*"K., J. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Kosovo
geboren te Gjakove op (...).1984
adres: (...)*

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 12/02/2019 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten werd ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 15/11/2017. Dat dit verzoek door onze diensten op 03/01/2018 gegrond werd verklaard waarna men in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Betrokkene pleegde in het verleden verschillende inbreuken tegen de openbare orde, waarvoor hij veroordeeld werd. Bovendien heeft hij ook recent inbreuken gepleegd tegen de openbare orde. Tevens werd betrokkene, op bevel van de onderzoeksrechter, opgesloten in de gevangenis van Turnhout tot er een uitspraak is in de lopende zaak.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet betrokkene zelf betreffen.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, niet blijkt 1) dat betrokkene zelf lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) dat betrokkene zelf lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden en betrokkene dient afgevoerd te worden uit het Vreemdelingenregister wegens verlies verblijfsrecht."

Eveneens op 26 juni 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister de verblijfsmachtiging van de overige gezinsleden te verlengen.

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van “de beginselen van behoorlijk bestuur. Waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“Schending zorgvuldigheidsbeginsel - Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van een beslissing moet worden gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Op basis van de bestreden beslissing zal verzoeker zijn verblijfsrecht verliezen. Artikel 8 EVRM verplicht echter een Verdragsluitende Staat rekening te houden met de invloed van de verwijdering op de relaties met de achtergebleven familieleden van de rechtsonderhorige :

"Pour savoir si une décision de déportation d'une personne d'un Etat contractant est compatible avec le respect de sa vie privée et familiale, la Cour évalue l'étendue des liens entre l'individu concerné et les pays hôte et de destination (le pays d'origine). Pour ce faire, elle prend notamment en considération :

la durée du séjour et la connaissance de la langue et de la culture de l'un ou l'autre Etat ;

l'existence de liens familiaux et d'un cercle social dans l'un ou l'autre Etat ;

l'incidence de la déportation sur leurs relations avec les membres de la famille restés sur place;

toute autre considération personnelle, telle que l'état de santé ou des facteurs psychologiques, de nature à rendre la déportation particulièrement pénible pour l'individu concerné.

Ces facteurs sont ensuite mis en balance avec les raisons invoquées à l'appui de la déportation - prévention de la criminalité et des désordres en cas d'infraction pénale ou bien-être économique du pays lorsque celui-ci dispose d'une politique stricte d'immigration – pour déterminer si l'ingérence dans la vie familiale est proportionnée au besoin"2 (eigen accentuering)

Vrije vertaling:

"Om te kunnen nagaan of een beslissing tót verwijdering van een persoon van een Verdragsluitende Staat in overeenstemming is met zijn privé-en gezinsleven, beoordeelt het Hof de omvang van de relatie tussen het individu en het gastland van bestemming (het land van herkomst). Om dit te doen, houdt het Hof onder meer rekening met:

de duur van het verblijf en de kennis van de taal en cultuur van elke Staat;

het bestaan van familiebanden en een sociale kring in elke Staat;

de invloed van de verwijdering op de relaties met de achtergebleven familieleden;

ieder andere persoonlijke overweging, zoals de gezondheid of psychologische factoren, die van aard zijn om de verwijdering bijzonder moeilijk te maken voor het betrokken individu.

Deze factoren worden vervolgens afgewogen tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel. "

Op geen enkele wijze is rekening gehouden met de invloed van het verlies aan verblijfsrecht op de relaties met de achterblijvende leden van het kerngezin van verzoeker, die gelet op de ziekte van twee minderjarige kinderen een verblijfsrecht genieten in België op basis van artikel 9ter Vw. Er wordt zelfs geen melding gemaakt van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing werd derhalve op onzorgvuldige wijze voorbereid, wat een schending impliceert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

schending motiveringsbeginsel - Niet alleen werden de gevolgen op de relaties met de achterblijvende leden van het kerngezin niet onderzocht, eveneens ontbreekt elke motivering in de bestreden beslissing betreffende dit aspect.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals verankerd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 Vw.5 heeft tot doel

de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen wat volgt:

Artikel 2: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. "

Artikel 3: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Zij moet afdoende zijn. "

Artikel 62 §2 Vw. bepaalt wat volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten."

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de gevolgen op de relaties met de achterblijvende leden van het kerngezin van verzoeker, wat door verwerende partij in rekening moest worden genomen in zijn besluitvorming, werden betrokken. Uit de motivering kan evenmin worden afgeleid waarom dit element niet werd aanvaard. Er is dan ook sprake van een schending van het motiveringsbeginsel.

Hetzelfde geldt voor navolgende 'motivering' in de bestreden beslissing:

"Betrokkene pleegde in het verleden verschillende inbreuken tegen de openbare orde, waarvoor hij veroordeeld werd. Bovendien heeft hij ook recent inbreuken gepleegd tegen de openbare orde. Tevens werd betrokkene, op bevel van de onderzoeksrechter, opgesloten in de gevangenis van Turnhout tot er een uitspraak is in de lopende zaak. "

Conform artikel 9ter §4 Vw. wordt de vreemdeling uitgesloten van het voordeel van deze bepaling wanneer wordt geoordeeld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4 Vw.

De bestreden beslissing vermeldt niet dat verzoeker een inbreuk pleegde die een uitsluiting rechtvaardigt in de zin van artikel 55/4 Vw. De bestreden beslissing vermeldt evenmin welke beweerdelijke inbreuken verzoeker zou hebben gepleegd. Er wordt evenmin gemotiveerd dat er sprake zou zijn van "ernstige redenen" zoals vereist door artikel 9ter §4 Vw.

Het is verzoeker geheel onduidelijk of verwerende partij zich beroept op een uitsluitingsgrond opgenomen in artikel 55/4 Vw., waartegen desgevallend verweer dient te worden gevoerd. De uitsluitingsgronden van artikel 55/4 Vw, zijn alleszins niet van toepassing zijn. Evenmin zijn "ernstige redenen" voorhanden zoals vereist door artikel 9ter §4 Vw.

Er is dan ook sprake van een schending van het motiveringsbeginsel."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het motiveringsbeginsel ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

In het eerste middel verwijst de verzoekende partij ook nog naar artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat bij het nemen van de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening zou zijn gehouden met de invloed van de bestreden beslissing op de relaties met achterblijvende gezinsleden.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van verlenging van het BIVR en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk tot de bestreden beslissing werd besloten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in de stukken van het administratief dossier, blijkt immers dat de verzoekende partij reeds verschillende inbreuken tegen de openbare orde pleegde, waarvoor zij reeds correctioneel werd veroordeeld, terwijl bovendien recent nog nieuwe inbreuken werden gepleegd, naar aanleiding waarvan de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst door de onderzoeksrechter.

Gelet op het feit dat bovendien werd vastgesteld dat de omstandigheden, op grond waarvan de verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd toegestaan, geen betrekking hadden op de persoon van de verzoekende partij zelf, heeft de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk dat de verzoekende partij niet meer beantwoordde aan de voorwaarden op grond waarvan de verblijfsmachtiging werd toegekend.

In de mate de verzoekende partij aanvoert dat geen rekening zou zijn gehouden met de impact van de bestreden beslissing op de relaties met de achterblijvende gezinsleden, merkt verweerder op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met enigerlei verwijderingsmaatregel, zodat de bestreden beslissing an sich alvast niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij zou worden gescheiden van haar gezinsleden, laat staan dat er een verbreking zou zijn van de gezinsbanden in de zin van artikel 8 EVRM.

Terwijl hoe dan ook moet worden benadrukt dat artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst.

Zie dienaangaande:

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

En ook:

“dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is; Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;” (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvstconsetat.be, onderlijning toegevoegd).

Verweerder wijst er voorts op dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 13, §2 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer een vreemdeling niet langer beantwoordt aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Terwijl zulks uiteraard a fortiori geldt ten aanzien van vreemdelingen dewelke geacht moeten worden de openbare orde te kunnen schaden, zoals de verzoekende partij in casu.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen én te verhinderen dat vreemdelingen (nieuwe) inbreuken op de openbare orde kunnen plegen.

Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van haarzelf en haar kinderen. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Uit wat reeds besproken werd naar aanleiding van het eerste middel, blijkt dat verzoekende partij enerzijds niet zelf ziek is, terwijl zij anderzijds reeds verschillende inbreuken op de openbare orde heeft gepleegd én kennelijk blijft plegen, zodat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat ten aanzien van de verzoekende partij geen verlenging van het BIVR kan worden toegestaan.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan (zie ook de repliek op het tweede middel).

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

In de mate de verzoekende partij in haar eerste middel nog verwijst naar artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet, repliceert verweerder dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verzoekende partij als dusdanig niet is uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Eén en ander blijkt onder meer duidelijk uit het feit dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie uitdrukkelijk is overwogen dat de verzoekende partij zelf niet lijdt aan een aandoening, dewelke voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in aanmerking zou kunnen komen.

Daar waar de verzoekende partij zelf niet lijdt aan een ziekte in de zin van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, valt niet dienstig in te zien op welke wijze artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet op haar van toepassing zou kunnen zijn.

De kritiek van de verzoekende partij mist manifest grondslag.

De verzoekende partij werd als ouder van haar zieke kinderen tevens gemachtigd tot verblijf, dit opdat de gezinscel niet zou worden verbroken. Evenwel diende de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie naderhand vast te stellen dat de verzoekende partij de openbare orde kennelijk blijft schenden, zodat de verblijfsmachtiging van de verzoekende partij zelf niet kan worden verlengd.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van verlenging van het BIVR van de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het hoger belang van het kind.

Het middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 EVRM - De overige leden van het kerngezin van verzoeker, bestaande uit een echtgenote en zes gemeenschappelijke minderjarige kinderen (waarvan twee kinderen lijden aan een ziekte conform artikel 9ter Vw.), genieten verblijfsrecht in België op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet .

Verzoeker woont reeds geruime tijd samen met zijn gezin in België. Vijf kinderen van verzoeker zijn in België geboren.

Indien het verblijfsrecht van verzoeker in België wordt beëindigd, impliceert dit een disproportionele inmenging van zijn recht op eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven.

De ziekte van twee kinderen van verzoeker - waarvoor een verblijfsrecht o.b.v. artikel 9ter Vw. werd toegekend - vormt minstens een bijzondere omstandigheid op basis waarvan het kerngezin beschermenswaardig is en dient samen te blijven in België.

Er is sprake van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de leden van het kerngezin.

Het hoger belang van het kind - Bovendien schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, in samenhang gelezen met het hoger belang van het kind.

Uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat de Staat in elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, het hoger belang van het kind in overweging moet nemen.

Verzoeker heeft zes minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, waarvan twee lijden aan een ziekte. Verwerende partij heeft het hoger belang van de kinderen niet in overweging genomen. Verzoeker is het enige lid van het kerngezin met een rijbewijs en is onmisbaar in de zorg voor de (zieke) kinderen.

Verwerende partij schendt dan ook artikel 8 EVRM en het hoger belang van het kind, gewaarborgd door artikel 74/13 Vw., artikel 24, lid 2 jo. artikel 51, lid 1 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

4 EHRM arrest nr. 12738/10, Jeunesse tegen Nederland, van 3 oktober 2014.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM ;

- het hoger belang van het kind.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de overige leden van het kerngezin van de verzoekende partij wél een verblijfsrecht op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet behouden. De verzoekende partij maakt gewag van een disproportionele inmenging in haar gezinsleven, waarbij bovendien het hoger belang van haar minderjarige kinderen niet in overweging zou zijn genomen.

In de mate de verzoekende partij in haar tweede middel verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, repliceert verweerder dat voormelde bepaling niet dienstig kan worden toegepast.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Terwijl de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Derhalve kan niet dienstig worden voorgehouden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie gehouden zou zijn geweest om voorafgaand aan het nemen

van de bestreden beslissing een onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uit te voeren.

In de mate de verzoekende partij opnieuw verwijst naar artikel 8 EVRM, herhaalt verweerder in eerste instantie hetgeen reeds werd uiteengezet in repliek op het eerste middel van de verzoekende partij. Deze repliek dient alhier als integraal hernomen te worden beschouwd.

Verweerder benadrukt nogmaals dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met enigerlei verwijderingsmaatregel, zodat eenvoudigweg niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing tot een verbreking van de gezinsbanden aanleiding zou kunnen geven.

Terwijl hoe dan ook moet worden benadrukt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op gedegen wijze is toegelicht om welke reden niet langer verblijfsrecht aan de verzoekende partij kan worden toegestaan, waarbij duidelijk blijkt dat de eventuele private belangen van de verzoekende partij ondergeschikt worden geacht aan het algemeen belang en meer bepaald aan de bescherming van de openbare orde.

Zie ook:

“In voorliggende zaak staat het vast dat de inmenging van het openbaar gezag bij de wet is voorzien. In de bestreden beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk naar de toepasselijke wetsbepaling -artikel 7 van de vreemdelingenwet- verwezen. De bestreden beslissing is er ook op gericht om één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM voorzien doelen na te streven, namelijk de bescherming van de openbare orde. Uit de motivering blijkt tevens dat verwerende partij oog gehad heeft voor de noodzakelijke afweging die moet gemaakt worden wat betreft de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische Staat. Zij heeft immers uiteengezet dat verzoekende partij een strafrechtelijke inbreuk -meer specifiek een inbreuk op de wetgeving inzake drugs- beging en hiervoor werd veroordeeld. Daarnaast heeft zij toegelicht dat verzoekende partij haar persoonlijk winstbejag laat primeren op het respect voor de in België geldende regels en gewezen op het gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Zij heeft ook geconcludeerd dat verzoekende partij een dusdanig een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde dat haar private belangen ondergeschikt zijn aan het algemeen belang.

Verzoekende partij kan derhalve niet gevolgd worden in haar stelling dat niet blijkt dat verwerende partij de door artikel 8, tweede lid van het EVRM vereiste afweging heeft gemaakt en dat geen duidelijke motivering in dit verband en met betrekking tot de schending van de openbare orde voorzien is.” (R.v.V. nr. 125.424 dd. 10.06.2014)

Zelfs indien zou worden aangenomen dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de verzoekende partij van de rest van haar kerngezin wordt gescheiden, dan nog toont de verzoekende partij niet aan dat zij haar privéleven niet elders zou kunnen leiden.

Er moet immers worden vastgesteld dat ook in geval van een eventuele (tijdelijke) scheiding, de verzoekende partij geacht moet worden verder nauw contact te blijven onderhouden met haar gezinsleden in België, zulks door middel van de moderne communicatiemiddelen.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders. (...) De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

En ook:

“Voorts werpt de verzoeker in het eerste middelonderdeel op dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij “via de zogenaamde ‘sociale media’ tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind” bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van zijn kind, dat pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan. Hij stelt dat het “moeilijk (valt) in te zien op welke wijze via de zogenaamde ‘sociale media’ nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind”. Met een dergelijk algemeen betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat er “in deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer”. Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kind elkaar (met behulp van zijn partner) via sociale media niet zouden kunnen horen of zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor (één van) beiden niet nuttig of waardevol zouden zijn.” (RvV nr. 185.738 dd. 21.04.2017)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift wel heel gemakkelijk voorbij gaat aan de determinerende overwegingen van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie, met name dat zij reeds verschillende inbreuken op de openbare orde heeft gepleegd, waarvoor zij bovendien reeds werd veroordeeld én bovendien recent nieuwe inbreuken pleegde.

Verweerder merkt op dat het uiteraard weinig ernstig is om doorheen de middelen tot nietigverklaring volkomen abstractie te maken van het eigen gedrag, terwijl het nochtans uitsluitend door het eigen gedrag van de verzoekende partij is dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie zich genoodzaakt zag tot de bestreden beslissing.

Daar waar de verzoekende partij ten overstaan van haar gezin een manifest gebrek aan verantwoordelijkheidszin aan de dag legde, door de Belgische openbare orde te blijven schenden, is het uiteraard weinig ernstig dat zij op heden voorhoudt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met het hoger belang van haar minderjarige kinderen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van verlenging van het BIVR van de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. Gelet op de onderlinge samenhang tussen beide middelen acht de Raad het passend het eerste en het tweede middel in deze zaak samen te bespreken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat geen gunstig

gevolg kan worden gegeven aan de aanvraag om de machtiging tot verblijf in toepassing van deze bepaling te verlengen, meer bepaald omdat de verzoekende partij verschillende inbreuken pleegde op de openbare orde waarvoor zij werd veroordeeld, omdat zij ook recent dergelijke inbreuken pleegde en op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op bevel van de onderzoek was opgesloten in de gevangenis in afwachting van een uitspraak in een lopende zaak, terwijl de omstandigheden op grond waarvan de machtiging tot verblijf oorspronkelijk werd toegestaan niet de verzoekende partij zelf betreffen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat de middelen verder vanuit dat oogpunt worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met de invloed van het verlies van het verblijfsrecht op de relaties met haar “achterblijvende” gezinsleden, namelijk haar echtgenote en hun zes minderjarige kinderen, en hierover niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stipt aan dat alle gezinsleden van de verzoekende partij een tijdelijke verblijfsmachtiging verkregen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, meer bepaald omwille van de gezondheidstoestand van twee van de minderjarige kinderen. De machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd voor elk gezinslid verlengd na het indienen van een aanvraag tot verlenging, behalve deze van de verzoekende partij. Aan haar machtiging tot verblijf in toepassing van genoemde bepaling werd geen gunstig gevolg gegeven omwille van het feit dat zij verschillende inbreuken pleegde op de openbare orde en omdat de omstandigheden die oorspronkelijk tot de machtiging hebben geleid – namelijk de gezondheidstoestand van twee minderjarige kinderen – niet de verzoekende partij zelf betreffen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

(...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

§ 4

De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5

De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6

Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.

§ 8

(...)”

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet betwist dat zij verschillende inbreuken pleegde op de openbare orde waarvoor zij werd veroordeeld en dat zij ook recent dergelijke feiten pleegde waardoor zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in de gevangenis verbleef op bevel van de onderzoeksrechter in afwachting van een uitspraak in een lopende zaak. Dit strookt met het administratief dossier, waaruit blijkt dat zij onder meer werd veroordeeld voor diefstal door middel van inbraak, inbreuken op de verkeerswetgeving en vluchtmisdrijf.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij zelf niet ziek is en enkel een machtiging tot verblijf verkreeg omdat haar volledige gezin een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet verkreeg omwille van de gezondheidstoestand van twee van haar minderjarige kinderen. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat zij onder het toepassingsgebied valt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nu zij niet zelf ziek is. Er wordt op gewezen dat het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf een discretionaire bevoegdheid van de bevoegde minister of staatssecretaris is. In zoverre de verzoekende partij dus meent dat zij moet worden gemachtigd tot een verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, of in haar geval dat haar verblijfsmachtiging moet worden verlengd louter omdat deze van de andere gezinsleden ook werd verlengd, kan zij niet worden gevolgd. Hiermee gaat zij voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, waarin door de verwerende partij wordt geoordeeld dat geen gevolg kan worden gegeven aan de aanvraag tot verlenging van de machtiging van de verzoekende partij omwille van het feit dat zij verschillende inbreuken pleegde op de openbare orde waarvoor zij werd veroordeeld en waarvoor zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in de gevangenis verbleef in afwachting van de uitspraak in een lopende zaak, terwijl de omstandigheden die tot de oorspronkelijke machtiging hebben geresulteerd niet haarzelf betroffen, maar twee van haar kinderen.

Waar de verzoekende partij stelt “Conform artikel 9ter §4 Vw. wordt de vreemdeling uitgesloten van het voordeel van deze bepaling wanneer wordt geoordeeld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4 Vw.

De bestreden beslissing vermeldt niet dat verzoeker een inbreuk pleegde die een uitsluiting rechtvaardigt in de zin van artikel 55/4 Vw. De bestreden beslissing vermeldt evenmin welke beweerdelijke inbreuken verzoeker zou hebben gepleegd. Er wordt evenmin gemotiveerd dat er sprake zou zijn van "ernstige redenen" zoals vereist door artikel 9ter §4 Vw.

Het is verzoeker geheel onduidelijk of verwerende partij zich beroept op een uitsluitingsgrond opgenomen in artikel 55/4 Vw., waartegen desgevallend verweer dient te worden gevoerd. De

uitsluitingsgronden van artikel 55/4 Vw, zijn alleszins niet van toepassing zijn. Evenmin zijn "ernstige redenen" voorhanden zoals vereist door artikel 9ter §4 Vw." merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geenszins een beslissing betreft waarbij een aanvrager van het voordeel van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt uitgesloten omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat deze handelingen heeft gepleegd zoals bedoeld in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan dan ook niet verwachten dat de verwerende partij een motivering omtrent een vermeende uitsluitingsgrond of *"ernstige redenen"* zoals bedoeld in artikel 9ter, § 4, van de vreemdelingenwet opneemt in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij lijkt er verder aan voorbij te gaan dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, zodat zij zich niet dienstig op artikel 8 van het EVRM kan beroepen. De bestreden beslissing heeft geenszins tot gevolg dat de familieband wordt verbroken en dat de verzoekende partij – al dan niet alleen – dient terug te keren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing houdt enkel in dat geweigerd wordt haar machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te verlengen. De Raad benadrukt dat door het niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten het gezinsleven van de verzoekende partij niet wordt onderbroken door de bestreden beslissing. Alleszins toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

De onderdelen van haar betoog waarin zij aangeeft dat zij van haar *"achterblijvende"* gezinsleden zal worden gescheiden berusten op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Ook waar zij een schending inroept van het hoger belang van de kinderen – waarbij zij verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de artikelen 24, lid 2 en 51, lid 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en het arrest Jeunesse van het EHRM -, gaat zij er in haar betoog van uit dat zij er niet meer voor hen kan zijn omdat zij zal worden verwijderd van het grondgebied, zodat de schending evenmin kan worden aangenomen. De aard van de band tussen de gezinsleden, die zij zelf benoemd als een bijzondere afhankelijkheidsband, doet gelet op het voorgaande ook niet ter zake.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht omvat.

Ten slotte merkt de Raad op dat mocht alsnog een verwijderingsmaatregel worden genomen, de verwerende partij een onderzoek zal moeten voeren in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij zal zich desgevallend tegen een dergelijke beslissing kunnen verweren door een beroep in te dienen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het hoger belang van het kind en van de formele en materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van de middelen is derhalve onontvankelijk.

De middelen zijn, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU